

Arrest

nr. 282 387 van 22 december 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 september 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 10 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 18 november 2022.

Gelet op de pleitnota van 16 november 2022 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 9 november 2011 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 17 mei 2013 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 mei 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 5 augustus 2013 diende verzoekster een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. Via een op 8 januari 2014 gedateerd schrijven diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. Op 27 maart 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Verzoekster diende op 5 augustus 2015 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.8. De adjunct-commissaris nam op 15 februari 2016 de beslissing tot weigering van inoverweging-name van een meervoudige asielaanvraag.

1.9. Op 21 maart 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent weigerde op 22 april 2022 het huwelijk tussen verzoekster en J.L., een Belgisch onderdaan, te voltrekken. Verzoekster en J.L. stelden een beroep in tegen deze weigeringsbeslissing.

1.11. Op 27 september 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekster op 27 september 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door politiezone Gent op 27.09.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw:

Naam : [C.]

voornaam : [K.]

[...]

nationaliteit : Nepal

In voorkomend geval, alias: [C.K.D.] [...] van Nepalese nationaliteit

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27.09.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en:
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, die haar betekend werden op 04.06.2013, 26.02.2016 en 21.03.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissingen heeft uitgevoerd. Naar aanleiding van haar bevel om het grondgebied te verlaten van 04.06.2013 werd betrokkene nochtans door de gemeente Knokke-Heist aan de hand van de SEFOR brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10.06.2011 betreffende de bevoegdheden van de burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16.06.2011). Het is hierom weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Mevr. [C.] heeft zowel meerdere verzoeken tot internationale bescherming ingediend als een verblijfsaanvraag die tot een negatieve beslissing hebben geleid. Zo diende zij voor de eerste keer een verzoek tot internationale bescherming in op 09.11.2011. Het CGVS besloot (dd. 17.05.2013) evenwel om mevr. [C.] geen vluchtelingenstatus, noch subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Waarna door de DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) werd opgesteld met een termijn van 30 dagen, dat haar betekend werd op 03.06.2013. Betrokkene besloot vervolgens om een aanvraag van machtiging tot verblijf om buitengewone redenen in te dienen op 08.01.2014. Deze aanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd op 27.03.2014 evenwel onontvankelijk verklaard door de DVZ. Tot slot diende betrokkene haar tweede en laatste verzoek tot internationale bescherming in op 05.08.2015. Op 15.02.2016 besloot het CGVS om mevr. [C.] haar verzoek niet in overweging te nemen. Ten gevolge van deze beslissing werd door de DVZ nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) opgesteld met een termijn van 15 dagen, dat haar betekend werd op 26.02.2016. De voorbije 8 jaar heeft betrokkene dus niet enkel haar drie bevelen om het grondgebied te verlaten niet uitgevoerd, maar heeft mevr. [C.] evenzeer geen stappen meer ondernomen teneinde haar verblijf in het Rijk te regulariseren.

Betrokkene opende op 11.01.2022 een huwelijksdossier bij stad Gent met dhr.[L.J.] [...], die over de Belgische nationaliteit beschikt. Op 22.04.2022 werd haar verzoek om te huwen geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand na een negatief advies van het parket van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent. Dit nadat was vastgesteld dat de betrokkene een partnerschap wenste te registreren dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Mevr. [C.] en dhr. [L.] gingen tegen deze weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand in beroep bij de rechtbank van eerste aanleg te Gent. Gedurende de interceptie door PZ Gent op 27.09.2022 verklaarde mevr. [C.] tevens dat zij op 29.09.2022 voor de familierechtbank diende te verschijnen in het kader van deze procedure. Doch heeft het op 27.05.2022 aangetekende beroep tegen deze beslissing geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Nepal wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de rechtbank van eerste aanleg te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze en haar partner dhr. [L.]. Haar advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Daarbij haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op een verblijf. De verwijdering van mevr. [C.] is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, de partner kan betrokkene achterna reizen naar Nepal. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nepal geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Verder verklaarde mevr. [C.] dat zij omwille van moeilijkheden in Nepal naar België is gekomen. Betrokkene zou in haar land van herkomst problemen hebben met haar ex-man. Dit element werd reeds beoordeeld in haar verzoek tot internationale bescherming van 09.11.2011. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmer[t] terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart tot slot geen minderjarige kinderen in België te hebben. Haar 3 meerderjarige kinderen zouden in Nepal zijn bij haar ex-man. Daarnaast zijn er overigens nog haar ouders, 2 broers en zus die in Nepal verblijven en haar zouden kunnen ondersteunen gedurende haar re-integratie in haar land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt om bovenstaande redenen niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Dat verzoekster verwijst naar artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, omgezet in artikel 74/13 Vw.

In casu heeft verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd op basis van het feit dat aan verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten niet uitgevoerd werden.

Zoals supra reeds gesteld, hield verweerder onvoldoende rekening met de vaststelling dat tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent verzoekster en haar levenspartner op 27 mei 2022 beroep heeft aangetekend bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent, dat dit beroep nog steeds hangende is en verzoekster en haar levenspartner beiden [...] op de zitting dd. 29 september 2022 mondeling door de rechtbank werden gehoord.

Dat het verder in België blijven hangende de beroepsprocedure geenszins als onredelijk kan worden beschouwd en een inreisverbod van maar liefst 2 jaar dan ook volkomen disproportioneel is, in acht genomen het feit dat verzoekster samenwoont met haar levenspartner met wie zij wenst te huwen en een uitspraak binnenkort door de rechtbank geveld wordt.

Dat het inreisverbod dan ook onredelijk is en disproportioneel.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat dit in casu niet gebeurd is zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 2 jaar.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake.

Dat in casu een inreisverbod voor 2 jaar aan verzoekster wordt opgelegd met als motivatie dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Dat het inreisverbod dan ook niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoekster een inreisverbod voor 2 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Immers, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° Vw., kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd 'indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd' en wordt, overeenkomstig het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de termijn van 2 jaar moet worden opgelegd.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).

Dat ook de overige door verweerder aangehaalde redenen, niet kunnen worden weerhouden en geenszins de noodzaak aantonen om een inreisverbod van 2 jaar op te leggen. Nergens werd immers aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Dat het inreisverbod dan ook een schending inhoudt van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw., evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel."

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet uiteengezet dat verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar in het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 september 2022 geen termijn voor een vrijwillig vertrek werd toegestaan en omdat zij geen gevolg gaf aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden ter kennis gebracht. Verweerder heeft voorts duidelijk toegelicht waarom hij een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar in casu opportuun achtte. Hij heeft hierbij gewezen op het belang dat dient te worden gehecht aan de immigratiecontrole en geduid dat verzoekster meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten naast zich neerlegde. Hij heeft tevens geduid dat hij in aanmerking nam dat verzoekster wenst te huwen met een Belgisch onderdaan en dat zij een beroep instelde tegen de beslissing waarbij de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde het voorgenomen huwelijk te voltrekken. Hij heeft geargumenteed dat verzoeksters intentie om te huwen haar geen automatisch

recht op verblijf geeft en uiteengezet waarom hij van oordeel is dat de bestreden beslissing verenigbaar is met de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoekster kan, gelet op het voorgaande, niet worden gevolgd in haar standpunt dat een afdoende motivering inzake de geldigheidsduur van het opgelegde inreisverbod ontbreekt en kan evenmin nuttig verwijzen naar rechtspraak die betrekking heeft op zaken waarbij werd vastgesteld dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld. Verzoeksters betoog in haar pleitnota laat niet toe om tot een ander besluit te komen.

3.1.2.2. De Raad merkt verder op dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Uit de tekst van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod niet zou vermogen om de maximale door de wetgever bepaalde termijn als uitgangspunt te nemen en vervolgens te onderzoeken of er redenen zijn om, gelet op de individuele omstandigheden van het geval, eventueel in een kortere termijn te voorzien. Indien verweerder aldus handelt maakt hij slechts gebruik van de beleidsruimte die de wetgever hem heeft toegekend. Het staat verweerder vrij om bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod hetzij uit te gaan van een minimumtermijn en deze te verhogen indien er bijkomende negatieve gegevens zijn, hetzij te vertrekken van de maximumtermijn en deze te verlagen indien er hiertoe redenen bestaan of nog andere systemen te hanteren. Enige vereiste, behalve dat de door de wetgever bepaalde maximumtermijn niet mag worden miskend, is dat bij het bepalen van de termijn van het inreisverbod de specifieke omstandigheden van het geval in aanmerking moeten worden genomen. Uit de algehele motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die in casu spelen. In dit verband moet worden aangegeven dat verzoekster onterecht betoogt dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat zij een beroep instelde tegen de beslissing waarbij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent weigerde het door haar en J.L. voorgenomen huwelijk te voltrekken. Verweerder heeft, zoals reeds gesteld, dit gegeven uitdrukkelijk vermeld in de bestreden beslissing. Hij heeft benadrukt dat deze procedure geen schorsende werking heeft. Dit is een correcte vaststelling. Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder in aanmerking had dienen te nemen dat het niet onredelijk is dat zij ervoor opteerde om verder in het Rijk te verblijven in afwachting van een beslissing van de rechtbank van eerste aanleg. Zij kan niet zelf besluiten dat zij in het Rijk mag verblijven en verweerder is ertoe gehouden de wet te laten respecteren en op te treden tegen vreemdelingen die weigeren rechtsgeldig genomen beslissingen te respecteren. Verweerder heeft ook uiteengezet dat, aangezien verzoeksters Belgische partner naar Nepal kan reizen, de bestreden beslissing het gezinsleven van verzoekster en J.L. niet in het gedrang brengt. Hij heeft hierbij toegelicht dat, gelet op het feit dat haar verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen, niet kan worden aangenomen dat verzoekster niet in Nepal zou kunnen verblijven en heeft ook gewezen op het tijdelijk karakter van de bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing toont tevens aan dat verweerder oordeelde dat zelfs indien een huwelijk mogelijk was dit voor hem geen reden zou zijn om deze beslissing niet te nemen. Hij heeft immers opgemerkt dat “*de intentie om te huwen*” verzoekster hoe dan ook geen recht op verblijf geeft.

Door in haar pleitnota aan te geven dat zij ondertussen niet langer administratief van haar vrijheid is beroofd en dat de rechtbank van eerste aanleg bij vonnis van 13 oktober 2022 oordeelde dat zij in het huwelijk mag treden met haar Belgische partner toont verzoekster niet aan dat verweerder de gegevens waarover hij beschikte op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam niet correct heeft weergegeven, dat hij kennelijk onredelijk optrad of dat hij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder niet dat verweerder zou moeten uiteenzetten waarom hij meent dat een bepaald “*resultaat*” niet kan worden verkregen door een inreisverbod op te leggen met een geldigheidsduur die lager is dan degene die hij gerechtvaardigd acht.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet.

3.1.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. De bestreden beslissing is evenwel geen beslissing tot verwijdering, zodat voormelde wetsbepaling in casu niet van toepassing is en bijgevolg niet kan zijn geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“2.1

Dat geenszins bij de beoordeling van verzoeksters recht op een privé- en een gezinsleven overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. verweerder heeft rekening gehouden met verzoeksters gezins- en familieleven in België.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 E.V.R.M. beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 E.V.R.M. (E.H.R.M. 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het E.H.R.M. volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het E.V.R.M. beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het E.V.R.M. geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het E.H.R.M. dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het E.V.R.M. worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (E.H.R.M. 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (E.H.R.M. 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; E.H.R.M. 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden inreisverbod geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 E.V.R.M. door de bestreden beslissing.

2.2

Verzoekster kan onmogelijk haar privé- en gezinsleven verderzetten in het land waarvan zij de nationaliteit heeft, nu zij een duurzame relatie en samenwoning heeft in België, zij de intentie heeft om te huwen met een Belgische onderdaan, zij een beroep hangende heeft voor de rechtbank die partijen heeft gehoord en op 13 oktober 2022 een vonnis zal wijzen.

Haar leven is in België, waar zij reeds langdurig verblijft.

Ook het leven van haar levenspartner is in België.

De bestreden beslissing houdt geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 E.V.R.M. in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 E.V.R.M.”

3.2.2.1. Allereerst dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf. Er kan dan ook niet worden besloten dat deze beslissing een inmenging in het privé- of gezinsleven zou vormen die enkel mogelijk is in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bedoelde gevallen. Daarnaast moet worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster maakt met haar uiteenzetting ook niet aannemelijk dat een gezinsleven met J.L. enkel in België mogelijk is. Haar loutere bewering dat zij haar privé- of gezinsleven niet kan verderzetten in het land waarvan zij de nationaliteit heeft, omdat zij heden een relatie heeft met een man die in België woont kan op zich niet overtuigen en laat niet toe te concluderen dat verweerders argumentatie kaduuk is. Wanneer twee personen die afkomstig zijn uit verschillende landen wensen samen te wonen zal steeds één van hen zijn land van herkomst dienen te verlaten en de Raad herhaalt dat verweerder terecht heeft aangegeven dat niet blijkt dat verzoekster niet in Nepal – het land waar haar kinderen wonen – zou kunnen verblijven en dat hij heeft gemotiveerd dat haar partner haar achterna kan reizen. Verzoeksters toelichting in haar pleitnota dat er geen beletsel meer is om in het huwelijk te treden met J.L. wijzigt niets aan het voorgaande. Verzoekster toont met haar uiteenzetting verder niet aan dat enig aspect van haar privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen ernstig wordt geraakt. Er kan dan ook niet worden besloten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Verzoekster laat verstaan niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing maar toont hiermee niet aan dat verweerder het proportionaliteitsbeginsel of de zorgvuldigheidsplicht schond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK